

РЕШЕНИЕ

№ 4988

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **177** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК.

Образувано е по жалба на министърът на вътрешните работи чрез процесуален представител срещу Решение № 803/30.11.2021г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/.

С жалбата се обосновава становище, че предвид съдържанието на защитения признак „лично положение“ служебното положение, изразено чрез конкретно заемана платена длъжност в определен момент в структура на министерство на вътрешните работи /МВР/, не отговаря на характеристиките на този признак, поради което и защитата му не намира опора в Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Намира, че не е налице причинна връзка между защитения признак и относителното ощетяване, а това е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация. Твърди, че наличието на данни за съществени разлики в размерите на трудовите възнаграждения на отделните категории лица, работещи по трудово правоотношение в МВР, обусловени от конкретно заемани длъжности, не може да обоснове само по себе си същностен за личността признак, който да отличава едно лице от останалите и да покрива съдържанието на признака „лично положение“.Иска се оспореното решение да бъде отменено изцяло.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител.

Ответникът – комисията за защита от дискриминация в съдебно заседание и с писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна.Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от заинтересованите страни.

Заинтересованите страни: Национален синдикат на гражданската администрация в МВР /НСГА/, представляван от председателя Х. Х.; С. И. М., с адрес в [населено място]; С. И. Д., с адрес в [населено място]; Т. И. Б., с адрес в [населено място]; Федерация на независимите синдикати от държавното управление и организации /Ф./, представлявано от председателя К. Б., с адрес в [населено място], чрез адв. Г. оспорват жалбата като неоснователна. Претендират присъждане на разноски.

Заинтересованата страна министерство на вътрешните работи чрез процесуален представител поддържа жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

На 30.01.2020г. с вх. № 16-18-10, Националният синдикат на гражданската администрация в МВР е подал в КЗД жалба, с която е посочил, че с §70, ал.1, т.3 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР, /обн. в ДВ - 81/2016г. и в сила от 01.02.2017г./, служебните правоотношения на държавните служители със средно образование /ДССО/ в администрацията на МВР, били преобразувани в трудови правоотношения. Последните са с еднакъв статут със заварените лица, работещи по трудово правоотношение /ЛРТО/, изпълняват еднакви функции, но съгласно §76 от ПЗР на ЗИДЗМВР, получават близо двойно по-големи заплати от тези на ЛРТП. Изразено е мнение, че съществуващото положение няма логично обяснение, и че не са предприети мерки за решаване на проблема. Сочи се, че за изминалите близо три години всяка година са правени по 4-5 изменения и допълнения на ЗМВР, но този проблем останал нерешен. Посочен е и пример: след 01.02.2017г. - заплата за длъжност "системен оператор" на ЛРТП със средно образование е 507,00 лв., а на ДССО, преобразуван по КТ от 01.02.2017г. е 1185,00 лв. - заплата за длъжност "старши специалист", като така съотношението $K=1185/507=2,33$ е повече от два пъти разлика в заплатите за една и съща работа, с еднакви функционални задължения. Изразено е становище, че това е фрапиращо проявление на дискриминация и по конкретно нарушение на чл.14 от ЗЗДискр., според който "Работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд".

Посочено е също, че има и други аналогични примери, където преобразуваните съгласно §70 (1) т.3 от ПЗР - ДССО в администрацията на МВР на длъжности "младши (старши) специалист", изпълняващи еднакви функции и еднакви задължения, произтичащи от длъжностните им характеристики, с тези на заварените ЛРТП, които получават много по-голямо възнаграждение от тях. Като примери са посочени: главен готвач, шофьор, домакин и други.

Във връзка с изложеното в жалбата, в съответствие с чл.18 от ЗЗДискр. от страна на НСГА били правени много и конкретни предложения за решаване на проблема чрез сезиране на министъра, зам.-министъра и председателя на Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред при Народното събрание, но до подаване на жалбата нямало решение и ЛРТП (без преобразуваните по §70 от ЗИДЗМВР / 2016г.) са поставени в условия на дискриминация за упражняване правото на труд, като не получават равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. Така по действащата Наредба №8121з-919 /ДВ-3 от 10.01.2020г./, съответните заплати за длъжност са:

старши специалист - 1 221,00 лв.; младши специалист - 1 138,00 лв., а системен оператор - със заплата 770,00 лв. Твърди се, че разликата е близо 1,6 пъти, което продължава да е нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. Искането е Комисията да установи дали е дискриминация при упражняване правото на труд съгласно чл. 14 от ЗЗДискр., както и да се постанови равно третиране.

С разпореждане №100 от 06.02.2020г. по подадената жалба от НСГА, председателят на КЗД е образувал преписка с № 31/2020г. по описа на Комисията за производство по глава четвърта от Закон за защита от дискриминация /ЗЗДискр./ за оплаквания за нарушение на права по глава втора, раздел I „защита при упражняване правото на труд“ по чл.14 от ЗЗДискр. Преписката е разпределена за разглеждане на втори специализиран постоянен заседателен състав. С разпореждането е указана доказателствената тежест на жалбоподателя и ответника, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

Предприето е събиране на доказателства, като докладчикът по преписката е уведомил министърът на вътрешните работи за образуваната преписка и за възможността да изрази писмено становище по заявените от жалбоподателя оплаквания и да представи поисканите с жалбата доказателства.

На 14.05.2020г. жалба с вх. №44-00-1256 е подадена от С. И. М. - завеждащ регистратура в Сектор „Административно обслужване“ на Регионална дирекция на Гранична полиция /РДГП/ - С. при ГДГП – МВР. Направено е искане жалбата да бъде приобщена към преписка №31/2020г. М. е посочила, че в ГДГП - МВР всички служители завеждащи регистратура са лица работещи по трудово правоотношение и са с еднакви длъжностни характеристики, с еднакви функционални задължения и носят еднаква наказателна отговорност - съгласно ЗЗКИ, който регламентира работата в регистратурите. Пояснява, че от 01.02.2017г. след влизане в сила ЗИДЗМВР, завеждащите регистратура получили различно наименование на длъжностите, въпреки еднаквите им функционални задължения и еднаквите длъжностни характеристики. Една част от служителите завеждащи регистратура били назначени на длъжност „младши специалист“, а останалите на длъжност „системен оператор“ и тази разлика в наименованието на длъжностите довела до необосновано различие във възнагражденията между служителите, с еднакъв статут за положен равностоеен труд. Счита, че завеждащите регистратура с наименование на длъжността „системен оператор“ са поставени в условия на дискриминация при упражняване правото им на труд и не получават равно възнаграждение за равностоеен труд съгласно чл.14 от ЗЗДискр.

Жалба, с вх. № 44-00-1257/14.05.2020г. е подадена и от С. И. Д. - завеждащ регистратура в Сектор „Административно обслужване“ на РДГП - Б. при ГДГП - МВР, с която е направено искане жалбата да бъде приобщена към преписка №31/2020г.. Д. посочва, че в ГДГП - МВР, всички служители завеждащи регистратура са лица работещи по трудово правоотношение с еднакви длъжностни характеристики и функционални задължения и носят еднаква наказателна отговорност съгласно ЗЗКИ. Твърди, че от 01.02.2017г. след влизане в сила на ЗИДЗМВР завеждащите регистратури получили различно наименование на длъжностите, въпреки еднаквите функционални задължения и еднаквите длъжностни характеристики. Една част от служителите били назначени на длъжността „Младши специалист“, а останалите на длъжност „Системен оператор“. Тази разлика в длъжностите довела до необосновано

голямо различие във възнагражденията между служителите с еднакъв статут за положен равностоен труд. Сочи, че завеждащите регистратури с наименование на длъжността „Системен оператор“ са поставени в условия на дискриминация, тъй като не получават възнаграждение равно на възнаграждението на служителите назначени на длъжността „Младши експерт“, въпреки извършвания равностоен труд съгласно чл.14 от ЗЗДискр.

Т. И. Б. - завеждащ регистратура в Сектор „Административно обслужване - на РДГП - К. при ГДГП – МВР също е подала жалба с вх. №44-00- 1874/29.06.2020г., с искане за присъединяването ѝ към преписка №31/2020г. Според тази жалба в ГДГП - МВР всички служители завеждащ регистратура, са лица, работещи по трудово правоотношение. Всички са с еднакви длъжностни характеристики, с еднакви функционални задължения, носят еднаква наказателна отговорност съгласно ЗЗКИ, който регламентира работата в регистратурите. От 01.02.2017г. след влизане в сила на ЗИДЗМВР, завеждащите регистратура получили различно наименование на длъжностите въпреки еднаквите функционални задължения и длъжностни характеристики. Една част от служителите завеждащи регистратура били назначени на длъжност „Младши специалист“, а останалите на длъжност „Системен оператор“. Тази разлика в наименованието на длъжностите довела до необосновано голяма разлика във възнагражденията между служителите с еднакъв статут за положен равностоен труд. Б. твърди, че завеждащите регистратура, с наименование на длъжността „системен оператор“ са поставени в условия на дискриминация за упражняване правото на труд, като не получават равно възнаграждение за равностоен труд. съгласно чл.14 от ЗЗДискр.

С молба чрез адв. Г. – надлежно упълномощен, Ф. е направила искане за встъпване в образуваното административно производство като трето лице помагач на НСГА.

С уточняваща молба адвокат Г. Г., в изпълнение на разпореждане от 23.02.2021г. е посочил, че текстовете от Наредба № 8121 з-919 от 13.07.2017г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение /Наредбата/, които считат за дискриминационни, се намират в Приложение 3 към чл. 5 и чл. 6 от Наредбата, както следва: В Раздел III „Специалисти със средно образование“, втора група - т. 2 „системен оператор“, графа 6 — максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция - 886 лв.; В Раздел V „Квалифицирани работници“ - т. 11 „главен готвач“, графа 6 - максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция 876 лв.; В Раздел V „Квалифицирани работници“ - т. 37 „шофьор автобус“, графа 6 - максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция 876 лв.

Изложена е тезата, че тези текстове са дискриминационни спрямо текстовете в графа 6 максимална заплата за длъжност в Раздел VII „Приложни специалисти със спомагателни функции и средно образование (за служители, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 3 и 4 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) и за държавни служители със средно образование, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 2 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.)“ в Приложение 3 към чл. 5 и чл. 6 от Наредбата, които уреждат максималните възнаграждения на служителите на длъжност младши специалист и старши специалист. Застъпено е становище, че и към момента се наблюдавала значителна разлика в максималния размер на заплатите

за посочените длъжности - 876 лв. и 886 лв. спрямо 1172 лв. и 1257 лв., като се твърди, че към момента на издаване на Наредбата разликата била още по-голяма: съответно 501 лв. и 507 лв. към 1105 лв. и 1185 лв. Подчертава се, че министърът на вътрешните работи е издал Наредбата, която е обнародвана на 25.07.2017 г., като до момента същата била изменена 6 пъти, при което в някои от случаите не е увеличавал максималните възнаграждения на младшите и старшите специалисти, а само на останалите служители, а в други случаи ги е увеличавал заедно с максималните възнаграждения на всички останали служители, но с много по-малка сума. Поддържа се, че при това положение за министъра на вътрешните работи е била налице възможност многократно, в продължение на период от три години, да обоснове и обезпечи еднаквост на максималните възнаграждения за един и същ по характера си труд, което обаче не е сторено. В молбата се твърди, че министърът на вътрешните работи е сторил това умишлено, тъй като изменението на Наредбата винаги е ставало с мотиви и след съответно обществено обсъждане и е абсурдно да се твърди, че министърът е направил измененията случайно. В уточняващата молба е изложено мнение, че виждането за различията при определяне на възнагражденията на различните служители, работещи по трудово правоотношение в МВР - т.нар. „преобразувани“ (по гореописания Раздел VII) и останалите служители в МВР е било споделено и от министър М. М. на заседание на Съвета за социално партньорство, когато се обсъждат промени в горната Наредба, свързани с увеличаването на максималните възнаграждения на ЛРТП, в Заседателната зала на МВР, отразено на л. 35 в Стенограма рег. № 8121р- 9/02.01.2020 г.:

Според отразеното в молбата уточнение нарушението на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр се състои в твърде бавния и неравномерен темп на изравняване на тези възнаграждения. Не съществува никаква гаранция, както и не е съществувала от приемането на Наредбата досега, че ще дойде такъв момент в бъдещето, когато за еднакъв труд служителите на МВР, посочени по-горе, ще получават еднакво възнаграждение. Действията на всички министри на вътрешните работи отразяват знанието и убеждението им, че е налице различно възнаграждение за еднакъв труд и че това е несправедливо, но не са сторили нужното, за да премахнат и до момента тази несправедливост.

С молбата претенцията за трудова дискриминация е отправена към работодателя, като в случая поради спецификата на работата в МВР въпреки, че работодатели на служителите, работещи по трудово правоотношение са директорите на структури по чл.37 от ЗМВР, то само и единствено министърът на вътрешните работи определя размерът на максималните възнаграждения на работещите при условията на Кодекса на труда, поради което претенцията за дискриминационно отношение е насочена към него.

Проведено е проучване по реда на чл.55 - чл.59 от ЗЗДискр., като било изискано становище, информация и доказателства от ответната страна – министърът на вътрешните работи.

Министърът на вътрешните работи, чрез юрисконсулт Т. Ц. с писмено становище от 27.05.2020г. е изразил становище за недопустимост на подадената от синдикалната организация жалба и е оспорил качеството си на ответник в образуваното пред КЗД производство. Посочено е, че ЗИД на ЗМВР е обнародван в Държавен вестник бр. 81 от 2016г. и параграфи 70 и 76 са в сила от 01.02.2017г. и че министърът на вътрешните работи не е издал акт, следователно извън компетентността и правомощията му

е да приема и обнародва изменения в закона. Сочи се също, че в случая не са посочени актове, действия или бездействия на министъра на вътрешните работи, с които да е била извършена дискриминация спрямо членове на Националния синдикат на гражданската администрация в МВР. Направено е искане за заличаване на министъра на вътрешните работи като ответник по преписка №31/2020г. и за прекратяване на производството срещу него. Алтернативно са изложени доводи за неоснователност на жалбата. Изложено е мнение, че в случая твърденията за осъществена дискриминация не са насочени към конкретен извършител на нарушение, а към законови разпоредби. Излагат доводи за това, че дискриминационното отношение трябва да има конкретен субект, който осъществява дискриминацията и засегнатото лице. Допълват, че за да е налице нарушение на ЗЗДискр. трябва да бъде установено конкретно фактическо положение на неравностойно третиране по защитен признак, а не на хипотетична възможност за неблагоприятно третиране като последица от законова разпоредба.

Представени са длъжностни характеристики рег. №3282р-16860/11.08.205Г., №3282р-6795/10.03.2017г., УРИ №5785р-17969/09.08.2017г., УРИ 5785р-15938/14.09.2015г., УРИ 5785р-16111/16.09.2015г.; УРИ №5785р- 17992/09.08.2017г.

На 13.05.2021г. е подадено второ становище от министъра на вътрешните работи, според което жалбата и допълнителната молба подадена от 05.03.2021г. са недопустими, тъй като министърът на вътрешните работи не е надлежен ответник в образуваното пред КЗД производство. Изразено е разбиране, че твърденията в допълнителната молба за осъществена дискриминация не са насочени към конкретен извършител на нарушение, а към подзаконова разпоредба от Наредба № 8121 з-919/13.07.2017г. Поддържа се тезата, че съгласно чл.47, т.1 от ЗЗДискр., КЗД установява нарушения на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, извършителя на нарушението и засегнатото лице, поради което дискриминационното отношение трябва да има конкретен субект, който осъществява дискриминацията и засегнато лице. За да е налице нарушение на ЗЗДискр. трябва да бъде установено конкретно фактическо положение на неравностойно третиране по защитен признак, а не на хипотетична, евентуална, потенциална възможност занапред да се стигне до неблагоприятно третиране като последица от разпоредба в подзаконов акт. Счита се, че в молбата не се сочи, кое точно лице е осъществило пряка дискриминация и че административните органи - еднолични или колективни, не могат да бъдат субект на нарушение по чл. 47, т. I от ЗЗДискр., извършител на нарушения могат да бъдат конкретните физически лица, осъществяващи правомощията на съответните органи.

Изразено е становище, че с приемането на разпоредбата на чл.21 не би могло да се осъществи състава на нарушение на антидискриминационното законодателство по смисъла на чл.47, т.1 от ЗЗДискр. Алтернативно жалбата се оспорва, като неоснователна и недоказана. Сочи се, че НСГА не представя никакви доказателства за

факти, от които да може да се направи извод, че спрямо тях е осъществена дискриминация. Не се установява дискриминация по смисъла на чл.4 от ЗЗДискр. Не е достатъчно да се установи различно третиране на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, като следва да е налице и пряка причинно- следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитираната правна норма от посочения закон. За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство следва да е установено различно третиране на дадено лице, при наличие на пряка причинно - следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в признак по цитирания чл.4 от ЗЗДискр.

Обръщат внимание, че от страна на НСГА се твърди, че са извършени нарушения на права по Глава втора, раздел 1 „защита при упражняване правото на труд" по чл.14 от ЗЗДискр.

Изготвен е доклад – заключение /л. 121/. С решение от 11.05.2021г. Комисията е конституирала като ответник в производството по преписката министърът на вътрешните работи. На 06.07.2021г. е проведено заседание, на което преписката е обявена за решаване.

С Решение №803/30.11.2021г. КЗД е установила, че чрез въведените привидно неутрални разпоредбите на Приложение № 3, раздел III, т. 2, графа 6, раздел V, т. 11, графа 6, и т. 37, графа 6 спрямо текстовете в графа 6 на раздел VII от Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017г. издадена от министъра на вътрешните работи и обн. в ДВ. бр.60 от 25 Ю. 2017г ., за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 от ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение (ЛРТП), се създават предпоставки за различно третиране при определяне на възнагражденията на служителите работещи по трудово правоотношение в системата на МВР, което по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. представлява форма на непряка дискриминация признак „лично положение“. Установила е по жалба на С. И. М., С. И. Д., Т. И. Б., чрез пълномощник - адвокат Г. Г., че спрямо тях, не е спазено изискването на чл.14 от ЗЗДискр. и на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр. е наложила принудителни административни мерки, като е предписала на длъжностното лице - министъра на вътрешните работи да се предприемат мерки по смисъла на чл.6, ал.2 и чл.10 от ЗЗДискр., за преодоляване на фактическото неравенство, с оглед установеното

нарушение по пункт 1 от решението.

Решението е съобщено на 03.12.2021г. Жалбата е подадена на 17.12.2021г., с писмо.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, специализиран постоянен заседателен състав, конституиран съгласно разпореждане на председателя на КЗД за образуване на преписка и последващо разпределяне на същия състав в изпълнение на нормата на чл.54 от ЗЗДискр.

Оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма и съдържа предписаните в чл.66 от ЗЗДискр. реквизити. Не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила, съставляващи отменителни основания. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на акта, поради което формата му позволява ефективна съдебна проверка на материалната му законосъобразност. При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл.50, т.3 от ЗЗДискр. производството е започнало по сигнал и след това с жалби са се присъединили засегнати лица. Съгласно чл.54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл.47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решаващият състав е ползвал правомощията си по чл.76, ал.1 от ЗЗДискр. като е приложил принудителни административни мерки – предприемане на мерки по смисъла на чл.6, ал.2 и чл.10 от ЗЗДискр., за преодоляване на фактическото неравенство, с оглед установеното нарушение форма на непряка дискриминация по признак „лично положение“.

В мотивите на оспореното решение е посочено, че са разгледани две групи оплаквания: 1. твърдения за непряка дискриминация произтичащи от текстовете от Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017г., издадена от

министъра на вътрешните работи за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение (ЛРТП), а именно Приложение № 3, раздел III, т. 2, графа б, раздел V, т. 11, графа б, и т. 37, графа б, които са дискриминационни спрямо текстовете в графа б на раздел VII.

и 2. оплаквания за нарушение на чл.14 от ЗЗДискр. на лицата: С. И. М., на длъжност - завеждащ регистратура в сектор „Административно обслужване“ на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - С. при ГД „Гранична полиция“ на МВР; С. И. Д., на длъжност завеждащ регистратура в сектор „Административно обслужване“ на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Б. при ГД „Гранична полиция“ на МВР .и Т. И. Б., на длъжност завеждащ регистратура в сектор „Административно обслужване“ на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - К. при ГД „Гранична полиция“ на МВР, породено посредством действието на разпоредбата на чл.5, ал.1, ал.2 и ал.3 от Наредбата. Прието е, че чрез въведените привидно неутрални разпоредбите на Приложение № 3, раздел III, т. 2, графа б, раздел V, т. 11, графа б, и т. 37, графа б спрямо текстовете в графа б на раздел VII от Наредба № 81213-919 от 13.07.2017г. се създават предпоставки за различно третиране при определяне на възнагражденията на служителите работещи по трудово правоотношение в системата на МВР, което по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. представлява форма на непряка дискриминация признак „лично положение“.

Наличието на дискриминация по признак „лично положение“ е обосновано с твърдението, че правото на труд и неговото конкретно упражняване е част от съдържанието на признака „лично положение“, като в частта относно изплащането на възнаграждение за положен труд наличието на дискриминация се преценява съобразно задължението на работодателя по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и чл. 8, ал.3 от КТ 4, да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоеен труд.

Жалбоподателите С. И. М., С. И. Д., Т. И. Б. заемат длъжността „завеждащ регистратура“ в сектор „Административно обслужване“.

Видно от издадената наредба, в приложение № 3, раздел VII са посочени минималните и максималните възнаграждения на тези ЛРТП, които са с преобразувани правоотношения съгласно § 70, ал. 1, т. 3 и 4 от ЗИДЗМВР (ДВ бр. 81/2016 г.) и за държавните служители със средно образование с преобразувани правоотношения по § 70, ал. 1, т. 2 от ЗИДЗМВР (ДВ бр. 81/2016 г.). Установява се, че за длъжността „старши специалист“

възнаграждението е от 471 лв. до 1 185 лв. и за младши специалист е от 471 лв. до 507 лв. В Приложение № 3, раздел III са определени минималните и максималните размери на лица, работещи по трудово правоотношение, чиито правоотношения не са преобразувани и преди 01.02.2017 г. са заемали длъжности като ЛРТП по чл. 142, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. В този раздел е и длъжността “системен оператор“ с месечно възнаграждение за длъжността: минимално – 471 лв. и максимално – 507 лв. Страните не спорят, че от 2017г. минималните и максимални суми по посочените раздели се променят и първоначалната разлика в максималният размер на възнагражденията по раздел III и раздел VII се намалява.

Съгласно §70 /в сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./ от ЗИД на ЗМВР, считано от датата на влизане в сила на този закон се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14 от 2015 г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители:1. с висше образование от А. на МВР, които осъществяват преподавателска дейност, извън тази за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;2. в Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи;3. със средно образование;4. с висше образование и непритежаващи висше образование. Според § 76. /Относно лицата по § 70, в сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./, при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения /чл.176 от ЗМВР/. Държавните служители получават основно месечно възнаграждение, което се образува от заплата за длъжност. Базата за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност се утвърждава ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България /ЗДБРБ/, като месечното възнаграждение се увеличава с коефициент спрямо базата,

както следва: 1. за най-ниската изпълнителска длъжност – не по-малко от 2,3; 2. за най-ниската младша изпълнителска длъжност – не по-малко от 1,6. , като конкретният размер на основните месечни възнаграждения на държавните служители се определя с наредба на министъра на вътрешните работи /чл.176 от ЗМВР/.

От изложеното следва, че размерът на основното месечно възнаграждение за държавните служители за най-ниската длъжност ежегодно се утвърждава със ЗДБРБ, и към момента на сключване на трудовите договори на лицата по § 70 следва да остане в такъв размер, който и след намаляването му с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-нисък от получавания към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение. Разпоредбите на закона са задължителни за министъра на вътрешните работи, поради което с Наредбата са определени конкретни размери на основните месечни възнаграждения на преназначените лица по §70 в размер съответстващ на размера на възнагражденията на тези лица до датата на преназначаването им. Няма представени по делото доказателства, че към момента на преназначаване на лицата по §70 са били налице правни основания да бъде увеличен размерът на възнагражденията на лицата, които са били изначално назначени по реда на КТ. По изложените причини въз основа на разпоредбите на ЗМВР е установен различен размер на възнаграждения на лица, осъществяващи сходни трудови задължения. Тази разлика не е в резултат на дискриминация по признак „лично положение“. Тя следва от различния начин на създаване на трудовоправните отношения с двете групи лица и от разпоредбите на закона.

Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. В случая приетите от органа привидно неутрални разпоредби са обективно оправдани със законовата разпоредба на § 76 от ЗИД на ЗМВР, предвид необходимостта да не се увреждат интересите на преназначените лица по силата на закона, а не по собствено желание, като им се намалят размерите на възнагражденията до размерите на възнагражденията на назначените по трудов договор лица.

За да е налице непряка дискриминация по признак „лично положение“ е

необходимо да се установи, че физическите лица, подали жалби в КЗД са третирано различно и причината за това е защитеният признак „лично положение”. Съгласно чл.6, ал.2 от Конституцията на РБ не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Приема се, че признаците религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние, фактически се придобиват или изменят в процеса на социалната реализация на гражданите в обществото в резултат на упражняване на определени права /решение № 14/10.11.1992 г. на КС на РБ по к. д. № 14/92 г./. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание, поради което във всеки конкретен случай следва да се установява обективен и същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния /материален и персонален/ обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация“ /адм.д. № 8708/2010г. на ВАС/. В конкретния случай следва да се установи дали служебното положение, респективно конкретно заеманата длъжност в структурата на МВР, може да се определи като обективен и същностен за личността на служителите белег или е отличителен, но външен израз на определена категория служители.

Изхождайки от обхвата на признака "лично положение" включващ характеристики, равностойни със същностните основни признаци за личността, каквито са полът, расата, здравословното състояние, сексуалната ориентация, възрастта, вярата, следва извод, че други характеристики, които са временни, каквато е заеманата щатната длъжност и работната заплата, не са относими към признака "лично положение" и не подлежат на защита по ЗЗДискр. В случая различното третиране не е свързано с притежавани или придобити качества на личността или вътрешноприсъщи признаци, за да се приеме, че се включва в защитения признак "лично положение". Само по себе си по-неблагоприятно третиране не е основание да се направи извод за дискриминация. Необходимо е да съществува причинната връзка между защитения признак „лично положение“ и относителното оцеляване. Установените разлики в размерите на възнагражденията на преназначените и вече работещите по трудово правоотношение не

обосновава същностен за личността признак, който да отличава едно лице от останалите и да покрива съдържанието на признака "лично положение" /в този см. адм.д. 3353/2021г. на ВАС/.

След като не се установява наличие на непряка дискриминация неоснователно е налагането на принудителни административни мерки.

Предвид изложеното оспореното решение като незаконосъобразно следва да бъде отменено. Жалбата е основателна.

Жалбоподателят не е претендирал присъждане на разноски и такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 803/30.11.2021г. на Комисията за защита от дискриминация.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-ет дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: